



Sami Juntunen

**JUMALAN
OLEMASSAOLOA
TODISTAMASSA**

Esipuhe

Tämä on tarinani elämästäni. Näkökulma on muistikuvat jotka minulla ovat elämäni aikana jääneet. En halua väittää kaikkea täähtuneeksi. Nämä ovat muistikuvia ja en voi olla varma ovatko ne tapahtuneet vai ei. Tämä on seurausta pitkään jatkuneesta kiusaamisesta. Mikäli tapahtumat ovat tapahtuneet, elämäni on ollut todella rikas ja mielenkiintoinen. Tämä ei ole kuitenkaan kaikki mitä olen kokenut: Muutoin kirja ei ikinä valmistuisi. Tämä on valikoima muistoja joita käsittelen tämän teeman alla.

Hyviä lukuhetkiä. Toivon kirjoitukseni luovan ymmärrystä.

Jumalan olemassaoloa todistamassa

Se sana ja oppi

Paikka: Isovanhempien mökin lähellä

Ketkä: Minä ja heidän naapurinsa

Tapahtuma: Jumala on olemassa, tiedän sen: Todistus

Olin Italiet 50cc pienellä moottoripyörällä ajelemassa isovanhempien mökin tienoilla. ”Voit käydä miehiä tapaamassa. Älä kuitenkaan suostu pelaamaan heidän kanssaan, mikäli he pelaavat. He pelaavat rahasta.”, sanoi isä. Lähdin heidän luokseen tervehtimään.

Miehistä yksi oli paikalla. Hän näytti mielteliältä. Hän sanoi: ”Kumpu tietäisin Onko Jumala olemassa vai ei. Olen vanha ja minulla ei ole väliä kuolenko. En halua kuolla turhaan.”. Sanoin: ”Jumala on olemassa.”. Mies totesi: ”Kumpu tietäisin tuon varmasti. Sitä en voi tietää varmasti.”, jatkoi mies. Sanoin: ”Jumala on olemassa, tiedän sen.”. Hän katsoi kulman alta: ”Mistä tiedät sen.”. Kerroin tarinan: ”Kun synnyin, kuulin äänen. Ääni kysyi haluanko elää. En aluksi vastannut mutta kun ääni sanoi uudelleen, kysyin kuka olet. Ääni sanoi: Olen Jumala. Kun en vastannut heti kuulin laskemista viidestä alaspäin ymmärtämättä tilannetta kunnolla. Kun lasku oli tehty ymmärsin sanoa: Haluan elää. Ääni jatkoi ja kävimme keskustelua aiheesta. Lopputulos on että saan elää. Tiedän Jumalan olevan olemassa.”

Mies oli yllätynyt ja sanoi: ”Jos pystyt todistamaan tuon Se sanan alla voit todistaa sen minulle. Jos käytän Se sanaa sinuun, et voi ikinä valehdella enää.”. Sanoin: ”Se sopii. En halua koskaan valehdella. En ole koskaan valehdellut.”. ”Niinkö?”, sanoi mies. ”En tiedä voinko ottaa vastuulleni nuorta lasta, vaikka tahtoisit kuulla Sen sanan ja haluaisin kuulla todistuksen. Suomessa on kaksikymmentäneljä Se sanaa käyttävää henkilöä ja he käyttävät asemaansa häpeilemättä rahan hankintaan käyttämällä Se sanaa ja olevansa valmiit tappamaan saadakseen omaisuuksia. Minä olen vanha ja olen valmis menettämään henkeni ja omaisuuteni mikäli Jumala on olemassa ja joku voi todistaa sen. Se pitää vaan tietää varmasti.”, mies piti tauon. ”Olen valmis todistamaan”, sanoin.

Mies opetti kielioppia kuinka kukin sana merkitsee, sija muodoista ynnä muista hyödyllisistä taidoista kun on Se sanan alla. Valmistautumisen jälkeen kävimme läpi mitä sanoisin ehtolauseineen. ”Jumala on olemassa, tiedän sen. Jos pystyn sanomaan sen, Jumala on olemassa ja tiedän sen”. Lausuin sanat. Toinen lause oli: ”Noudatan ehtolauseita”. Mies sanoi: ”Saat sanoa vielä yhden lauseen, mutta sen on oltava totta. Se on palkintosi.”. Sanoin: ”Et saa.”, mies keskeytti: ”Tuo on ainoa asia jota ei voisi vapaasti sanoa. Se mitä et saa sanan jälkeen saa sanoa pitää löytyä raamatusta”. Tiesin mitä halusin sanoa ja jakeen: ”. Näytin raamattua. Mies sanoi: ”Kaikki on hyvin vielä kun et puhu ennenkuin tiedät mitä sanoa”. Näytin kohdan ”Et saa kieltää syyttä!” Hän totesi ettei sitä kaiken varalta tulisi sanoa huutomerkin kanssa koska se koskisi myös Jumalaa. Sanoin: ”Et saa kieltää syyttä!”. Mies tarkisti mitä tapahtuisi itkien. Totesin voivani normaalisti. Vähän ajan päästä mies nauroi: ”Naura kanssani.”. Totesin etten ole ikinä nauranut syyttä. Mies suostutteli hieman ja sanoi: ”Jos et ikinä ole nauranut syyttä, nauratko kanssani jos on syy.”. Sopii, totesin. ”Jos et naura kun elän, nauratko kanssani kun olen kuollut, jos pyydän.”. Se sopii, sanoin.

Mies kertoi joutuvansa laittamaan minut unohtamaan mitä tapahtui. ”Muistat tämän kun muistat tuon.” Erilaisten unohtamiseen liittyvien lauseiden jälkeen lähdin pois. Varmistui etten muistanut, mutta noudattaisin ehtolausein toimintaa muistamatta. Se riittää, totesi mies. Lähdin takaisin isovanhempien luo.

Mietteitä ja kokemuksia

Myöhemmin oli miehen hautajaiset. Kuulin hänen äänensä. Hän pyysi minua nauramaan kanssaan. Yritin mennä paikkaan jossa ei ollut ihmisiä, mutta ääni pyysi minua nauramaan niin että joku kuulee. Tein äänen pyynnön mukaan. Eräs mies kuuli ja sanoi: ”Erityisesti näissä hautajaisissa ei saa nauraa. Mies kuuli epämääräisissä olosuhteissa ja häneen oli käytetty Se sanaa. Hänet tapettiin koska hän nauroi sen sanan alla. Hänen omaisuutensa menetettiin ja rekisteri Se sanan alaisuuteen tuli. Niistä sanoista pidettäisiin kirjaa.”. Kerroin kuulleen miehen äänen ja hän pyysi minua nauramaan kanssaan. Mies löi minua turpaan. Sanoin:

”Miksi löit minua. Se on rikos”. Mies totesi: ”Saat sakot”. Kerroin isälleni. Hän nuhteli minua. Kerroin oikeasti kuulleen hänen äänensä. Isä: ”Jos oikeasti kuulet ääniä ja kerrot niistä voit joutua mielisairaalaan jos kerrot niistä. Siihen saakka sinun ei tule sanoa sitä. Pidä äännet omana tietonasi siihen asti.”. Ihmettelin mutta olin hiljaa.

Se sana ja alku

Paikka: Mummolassa
Ketkä: Minä ja isä
Mitä: Opin Se sanan

Havaitsin tulisilla kirjaimilla näkökentässäni kirjaimen. Ääni sanoi: ”Sano se”. Sanoin ja muita kirjaimia tuli. Sanoin niitä kun ne tulivat ymmärtämättä syytä. Isä sanoi ja yritti varoittaa. Jatkoin ja sanoin Se sanan. Pelästyin ja sanoin: ”Auta”. Ääni sanoi: ”Älä sano minua tai joudut helvettiin. Voit jatkaa vaikka erisnimellä tai sillä joka on Isä. Muutoin ei kannata sanoa. Huutomerkkiä ei tule käyttää”. Jatkoin: ”Isä”. Isä vastasi: ”En voi auttaa, ellen voi ottaa rangaistusta päälleni.”. Isä katsoi taivaan suuntaan. Ääni kehotti odottamaan kun kiemurtelin vaikeana. Isä sanoi: ”Otan rangaistuksen päälleni”. Keskustelimme isän kanssa pian ymmärtääkseni Se sanan alla. Sovin etten pyytäisi apua turhaan, sekä muita asioita mitkä määrittelisivät tulevaa. En saisi koskaan anteeksi jos en yritä saada rangaistusta hänen päältään. ”Yritän”, sanoin.

Mietteitä ja kokemuksia

Tämä kokemus oli pitkään se, joka mietitytti minua vuosien jälkeen toistuvasti. Se oli ensimmäinen kerta kun muistan sanoneeni Se sanan itse. Pidin tämän tarkasti salaisuutena aikana, jona minua tutkittiin huolella. En ollut enää yksin Se sanan kanssa siitä lähtien.

Paikka: Mummolan lähellä
Ketkä: Nainen ja minä
Mitä: Se sanan sanominen naisen kuullen

Olin kadulla mummolan lähellä. Ääni kysyi: ”Mitä tahdot?”. ”Mikä on sinun tahtosi?”, kysyin. Näin tulisilla kirjaimilla: ”Pelastaa maailman”. Kuulostaa hyvältä, sanoin ja puhuin ääneen oppimiani kirjaimia. Eräs nainen oli lähellä kun sanoin Se sanan uudelleen. Nainen sanoi: ”Tuon jos sanoo pitää sanoa muistan kaiken”. ”Ei tarvitse”, sanoin. ”Silloin sinun pitää tehdä mitä tahdon”, jatkoi nainen. Vielä oli vaatimus lisää: ”Et saa ikinä nauraa syyttä”, totesi nainen. ”Minun ei tarvitse totella sinua”, sanoin. Nainen oli tuimana sanonut: ”Sinun tulee viedä minut vanhempasi luokse tai tapan sinut”. Vein hänet isäni luokse.

Mietteitä ja kokemuksia

Mikäli tätä ei olisi tapahtunut ei olisi ongelmia tulevaisuutta ajatellen välttämättä tullut. En tiennyt sääntöjä kun niitä ei oltu opetettu minulle. Tutkiminen aloitettiin, vaikka en muistaisi siitä lähes mitään. Myöhemmin olin kuullut meillä käyvän viikottain tutkijat. Itse hämmennyin sen kuultuani. Mitään muistikuvaa itselläni ei siitä ollut.

Elämässä tapahtuvia muutoksia

Mitä: Salainen poliisi ja me

Ketkä: Perheeni ja minä

Mitä: Kuinka tarina jatkuu

Seuraava muistikuvani oli kun salaisesta poliisista tuli kotiini joitakin henkilöitä. Muistan kotioven, mutta en sisällä käytyjä keskusteluita. Minulle sanottiin: ”Unohdat nämä keskustelut”. Muistan, että minulta kysyttiin Jumalan olemassa oloa. ”Voin todistaa sen”, sanoin: ”Jos pystyn sanomaan Jumala on olemassa, Jumala on olemassa.”. Sanoin sen myös. Yksi henkilöistä sanoi: ”Tuo sinun pitää sanoa Se sanan alla. Me voimme pakottaa sinut siihen.”. ”Minun pitää oppia ensin välimerkit”, sanoin. ”Olkoon niin. Palaamme asiaan kun olet oppinut välimerkit”, hän totesi.

Mietteitä ja kokemuksia

Minua tutkittiin nuorena lapsena asioista joita en voinut tietää ilman, että minulle olisi kerrottu noita asioita. Minun ei kuulunut tietää ja epäiltiin vanhempieni opettaneen Se sana minulle. Vaikka en muistaisi noita keskusteluita, ne eivät olisi merkityksettömiä. Jouduin sanallisesti kamppailemaan oikeudestani elää. Jouduin pitämään oikeuksista oppia kielioppi ennen todistamista kiinni. Minua tutkittiin silti tiukasti. Sain aikaa oppia kunnes olisin vastuussa sanoistani.

Paikka: Mummola

Ketkä: Äiti, isä ja minä

Mitä: Äitin yritys saada minut arvaamaan

Olimme mummolassa. Aiemmin olimme käyneet keskustelua jossa mitattaisiin sanani paikkansa pitävyyttä. Olen ollut todella varovainen sanoissani ja eräällä kerralla äitini alkoi keskustelemaan arvausta.

Äiti: Arvaa mistä paikasta kutisen.

Minä: Voin näyttää.

Menin kohti äitiä ja hän alkoi kieltämään.

Äiti: Et saa kokeilla. Sinun pitää sanoa paikan nimi.

Minä: Jos en tiedä paikan nimeä. Osaan sanoa missä se paikka on näyttämällä.

Äiti: Kiellän sen. Sinun pitää arvata nimellä.

Käännyin pois päin avaamalla suuni.

Äiti: Et saa kertoa isälle.

Minä: Isä. Äiti laittaa minua arvaamaan.

Isä ja äiti keskustelivat. Isä oli sitä mieltä ettei minua saa pakottaa arvaamaan. Hänellä on sanottavaa kasvatuksesta myös. Ei pidä tahalleen laittaa arvaamaan täsmällistä nimeä paikalle jota ei ole koulussa opetettu. Tarkka nimi olisi latinan kielinen. Isä poistui paikalta.

Äiti: Sinä et totellut. Äitiä pitää aina totella. Minä olisin saanut monta tonnia tästä. Tämä muistetaan.

Koin surua tiedosta, että raha oli äidille tärkeämpi kuin minun sanani. Sanani oli kaikki mitä pidin arvossa tuolloin.

Mietteitä ja kokemuksia

Tuohon aikaan en ollut arvannut yhtään mitään. Olin jopa ylitarkka sanoistani. Kun olin saanut äidin vihat päälleni tuosta asiasta oloni ei ollut kiva. Äänet olivat jo elämässäni mukana vaikka en kertonut niistä vielä kenellekkään. Arvaamista harrastin vasta peruskoulun jälkeen aktiivisemmin. En halunnut ikinä sanoa valhetta ja pidin väärin mennyttä arvausta valheena vielä tuolloin.

Paikka: Koti
Ketkä: Äiti ja minä
Mitä: Huudan!

Äiti oli käyttänyt Se sanaa joitain kertoja meihin. Yksi kerroista oli kun hän halusi päättää huutamisen asioita. Hän oli jo totuttanut naapurit siihen, että hän voisi käyttää Se sanaa huutamisen kohdalla. Olin aiemmin sanonut toisella pihalla näkyvälle naapurille sanovani, etten huuda turhaan. Naapuri oli sanonut reagoivansa jos näin kuuluu.

Äiti: Sinun pitää päättää huutaa vai ei.
Minä: En huuda syyttä.
Äiti: Hyvä niin. Entä jos siihen on syy.
Minä: Silloin huudan.
Äiti: Silloin sinun tulee huutaa.
Minä: En tahdo huutaa nyt.
Äiti: Silloin tulee huutaa tai olla ollenkaan huutamatta.
Olin tilassa, jossa ymmärsin valinnan tällä kertaa.
Minä: Huudan!
Huusin niin kovaa kun pystyin. Sen jälkeen tein sen niin isolla volyymilla kuin osasin.
Äiti: Kato. Sinähän huusit. Sinun tulee oppia toimimaan käskyjen mukaan.
Minä: Huudan kun haluan ja sinun tulee ymmärtää että huudan ihan itse!

Meni aikaa. Äiti tuli kertomaan, ettei enää halua että huudan. Hän sanoi: Huusit niin kovaa, että viereiseltä pihalta soitettiin poliisille. ”Huusit niin kovaa”. Olin iloinen uutisesta.

Äiti: Sinun ei tule enää huutaa.
Minä: En aio huutaa turhaan.
Äiti: Se riittää.

Mietteitä ja kokemuksia

Se sanan alle joutuminen muiden mielihalujen takia on ilkeää. Kun tässä esimerkissä näkyi, minun luonnettani koeteltiin paljon. Se sana ei saa käyttää kertomatta siitä ensin. Äitini käytti Se sanaa väärin enkä ymmärtänyt sitä ennen aikuisuutta. Jo se, että yhden sanan merkitys voisi kestää lopun ikäni, on ilkeä tempu. Ymmärsin tilanteen vain äänen kertomana. Äiti on perheenjäsen. Ei voi olettaa perheenjäsenen toimivan noin. Teko oli tahallinen vaikka en sitä ymmärtänyt. Kun ymmärsin tämän äitini ei ole itselleni niin rakas enää.

Paikka: Koti
Ketkä: Äiti ja minä
Mitä: Luen ajatuksesi

Äiti käytti Se sanaa. Hän ivasi ja sanoi: ”Lue ajatukseni”. Ääni ohjasi minua olemaan varovainen vastauksessani ja näin sanoja näkökentässäni. Sanoin niiden mukaan.

Minä: Luen jos sallit.

Äiti: Mitä hölynpölyä. Sallin toki. Luuletko oikeasti voivasi lukea niitä. Se on typerintä mitä kuvittelen.

Minä: Silloin luen jos sallit.

Äiti: Sallin. Olkoon niin.

Tuosta ajasta eteenpäin näin tulisilla kirjaimilla tai äänenä mielessäni noita ajatuksia.

Mietteitä ja kokemuksia

Tämä kuulostaa absurdilta, mutta Se sanan alla voi toimia. En ymmärtänyt tuota ominaisuutta pitkään aikaan. Äiti yritti käyttää ominaisuutta siihen, että sanoisin mitä hän ajattelee. Hän oli käyttänyt sitä niin, että joutuisin sen sanan alle. Äitini seurassa piti olla todella varovainen.

Paikka: Koulu
Ketkä: Kiusaamisen takana oleva henkilö ja minä
Mitä: Kerro äitisi ajatukset

Pää kiusaaja tuli luokseni veikeä ilme kasvoillaan ja sanoi: ”Nyt minä tiedän miten saan sinut valehtelemaan”

Minä: ”Kuinka?”

Kiusaaja: ”Kerro mitä äitisi ajattelee nyt jos voit. Haluan sinun kertovan ne jos pystyt.”

Ihmettelin tilannetta ja totesin: ”Olen sanonut että voin. En ole kokeillut.”

Kiusaaja: ”Silloin sinun tulee tehdä se nyt. Haluan tietää pystytkö siihen. Perheeni on äitisi parturissa ja haluan tietää mitä he kertovat.”

Minä: ”Voin yrittää.”

Kohtapuoliin keskityin. Havaitsin ajatuksia joita sanoin ääneen kunnes sanoin diagnoosin nimen.

Kiusaaja: ”Stop! En halua koko koulun tietävän diagnoosiani. Voin tappaa sinut mikäli paljastat perheemme salaisuuksia.”

Jatkoin kieli keskellä suuta ja kiusaajan kauhu laantui pian.

Kiusaaja: ”Varokin paljastamasta diagnoosia. Saat silloin elää koulun loppuun ja sen jälkeen saat kuolla.”

Minulla jäi paljon sanomatta, mutta ääni neuvoi olemaan hiljaa. Olin hiljaa myös myöhemmin.

Mietteitä ja kokemuksia

Se, että kerron asioita joita en normaalisti voisi tietää, on ollut normaalia nuorena. Sitä ominaisuutta on ihmetelty. Peruskoulu meni havainnoiden niitä. Edellinen tilanne oli yksi niistä. Ihmiset vihaavat ja rakastavat sanojen perusteella. Siksi pidän sanastani vaarin.

Kotiasioita

Paikka: Koti
Ketkä: Äiti ja minä
Mitä: Pajjaan..

Äiti oli joskus mietteliäs. Hän mielti ja sanoi kerran.
Äiti: Mietin kuka pajjaisi minua. Minua ei ole ikinä pajjattu.
Minä: Voin pajjata jos tahdot.
Äiti: Silloin: Pajjaa.
Pajjasin.
Äiti: Tuo riittää kymmeneksi vuodeksi.
Minä: Voin pajjata lisää jos haluat.
Äiti: Haluan.
Pian muutaman toiston jälkeen hän sanoi: ”Nyt riittää loppuiäksi. Nyt voin laittaa sinut kadotukseen. Sain voimia.”.

Minä aloin itkeä sanoista. Ihmettelin äidin äkkinäistä muutosta käyttäytymisessä.

Mietteitä ja kokemuksia

Nuorena minulla oli illuusio äidin rakkaudesta. Nykyään ihmettelen etten älyynyt tuota vallankäyttöä. Rakastin toki äitiä myös. Mikäli olisin ymmärtänyt Se sanan vaikutuksia, olisin voinut luopua siitä äitini kohdalla. Minun tuli oppia jotkut asiat kantapään kautta suurin menetyksin.

Paikka: Koti
Ketkä: Äiti ja minä
Mitä: Kadotukseen liittyvät keskustelut

Kotona äiti kävi välillä keskusteluja joissa näin äänen sanoina näköpiirissäni. Lisäksi ääni antoi neuvoja. Tällä kertaa ääni varoitti. Se sanoi ettei tule sanoa tai edes lausua mielessäni sanaa jonka näin. Noudatin ohjetta.

Äiti: Sinun tulee mennä kadotukseen.
Minä: En ymmärrä.
Äiti: Ääni sanoi, että minun tulee laittaa sinut sinne.
Minä: Miksi?
Äiti: Kuinka muuten voin pelastaa sinut sieltä?
Huusin: Äiti. Kuinka voit pelastaa?
Äiti: En tiedä. Kuinka niin.
Minä: Tarkistitko lähteen?
Äiti: Mitä tarkoitat.
Minä: Lähde kertoo onko ääni Jumalasta.
Äiti: En minä ole edes uskossa.
Suutuin ja huusin: Sinun tulee sanoa se itse.
Äiti: Olkoon niin.
Äiti sanoi näkemäni sanan.
Äiti: Miltä nyt tuntuu olla kadotuksessa?
Minä: Ei mitään. Sinähän siellä olet.
Äiti: Kuinka niin?
Minä: Kirjainten järjestys.
Äiti: En ymmärrä.
Palasimme aiheeseen myöhemmin kun hän ymmärsi.

Mietteitä ja kokemuksia

Ketään ei saa laittaa kadotukseen ellei ole syy, jonka myös raamattu hyväksyy. Tämä on minun oma mielipiteeni. En hyväksynyt äitini yritystä. Myöhemmin hän toivoi minun voivan pelastaa hänet. Totesin: ”Voin onnistua mikäli pystyn todistamaan Jumalan olemassaolon.”. Äitini joutui tyytyä mahdollisuuteen tekojensa vuoksi. Hän oli käyttänyt toistuvasti Se sanaa. Sitä ei saisi anteeksi, ymmärsi hän tai ei. Poikkeuksena näen todistamisen. Silloin ei ole luopunut Jumalasta. Se sanan käyttö on erittäin vakavaa.

Paikka: Pihalla
Ketkä: Äiti ja minä
Mitä: Tahdoin sinusta tulevan vahva..

Kauan kohtasin äidin keskusteluja lannistavana ja voimia vievänä. Kerran kysyin miksi hän teki niin kun en ikinä ollut ymmärtänyt tilannetta.

Äiti: Kuinka sinä muuten kestät kaiken mitä elämässä tulee vastaan. Sinun tulee olla todella kova että kestät.

Minä: En tahdo olla kova. Tahdon olla oikein rakastettava, miellyttävä ja rakastava.

Äiti: Jos kaiken tämän jälkeen olet sellainen olet todella vahva.

Minä: Kuinka niin?

Äiti: Jos pystyt kaikkien näiden vuosien jälkeen pitämään nuo ominaisuudet, kukaan ei tahdo kohdella sinua liian pahasti. Sinä pystyt selviämään mistä tahansa haasteesta menettämättä rakkautta sisälläsi. Jos joku yrittää, hän voi todellakin katua vaikka koko ikänsä, kun sinä kohtelet häntäkin lempeästi myöhemmin. Se on suurempi voima kuin käsitin. Sinä olet vahvin juuri noin. En yritä tehdä sinusta tunteetonta kaiken tuon jälkeen jonka kestit.

Mietteitä ja kokemuksia

Ymmärsin tuolloin äitini motiivit Se sanojen käyttöön. Syy tuli selville. Se oli brutaali syy, mutta auttoi ymmärtämään häntä. Tärkeintä tuolloin oli synn selviäminen, tuolloin voi jatkaa elämää uudesta alusta. Vahva minä olen kyllä. Rakastettava ja pidetty myös.

Paikka: Koulu
Ketkä: Opettaja ja minä
Mitä: Opettaja äänenä tukemassa (Se sana?)

Koulussa yläasteella oli opetettu Se sana ja Voimasana. Näiden opettamisen jälkeen minut oli laitettu unohtamaan ne.

Opettaja: ”En voi olla muuta kuin tukemassa sinua äänenä. Se ei ehkä lohduta nyt, mutta myöhemmin ymmärrät.”.

Opettaja näytti tuskaiselta ja katuvalta. Oppisin hänen sanansa myöhemmin, pohdin.

Mietteitä ja kokemuksia

Tässä kävi kuten Panettelija oli sanoin sanonut. Ei hyväksytty tunnen voimasanoja. Kielioppi oli väärin opettajan mukaan. Toinen raggareista laittoi unohtamaan keskustelun. Opettajan äänenä mukana oleminen ei lohduttanut tuolloin. Se kuitenkin tuli tunteiden käsittelyssä kiusaamisen keskellä loppu kouluajan. Toivuin siitä myöhemmin äänien avulla.

Paikka: Setäni luona
Ketkä: Minä, panettelija ja setäni
Mitä: Kuulustelu Se sanan alla

Panettelija teki minulle paljon kysymyksiä ja toteamuksia. Se sana oli sanottu ilman varoitusta. Kun olin sanonut asiani loppuun hän kysyi sedältä: ”Eikö tuo sano mitään?”. ”Lasken vain leikkiä”, setä sanoi. Pian hän näytti todella vakavalta ja tilanne oli pahanenteinen. ”Jos lasken leikkiä, saan kuolla nyt”. Melkein minuutin kuluttua lause: ”Leikki:”, setä sanoi.

Tilanne jatkui Panettelijan yrittävän pakottaa sanomaan mitä sanoi Se sanan alla: ”Ei saa leikkiä Pyhän Hengen Pilkan alla”. Setä sanoi: ”En voi perua sanomaani. Sinä et varoittanut. Minä joudun lopun elämäni laskemaan leikkiä enkä pysty edes kertomaan sitä. Tämä on sinun syytäsi. En voi lopettaa leikkimistä.”. ”Sinä et voi kertoa tästä eteenpäin tai saat kuolla. Et saa edes vihjaista”, Panettelija sanoi. Setä sanoi: ”Minun täytyy saada vihjaista. Sanon Sen näillä sanoin: ”Täällä pelataan likaista peliä”. Panettelija: ”Olkoon niin. Saat vihjaista noilla sanoilla, muttet millään muulla”. Setä soitti isälleni ja sanoi sen noilla sanoilla.

Mietteitä ja kokemuksia

Tuolloin en vielä ymmärtänyt Se sanaa ja asian vakavuutta. Vaikka olin itse kohde josta haluttaisiin lähinnä rahaa tai muuta omaisuutta, en pystynyt sitä ymmärtämään tuolloin. Kun kohteena oli setäni asiasta tuli myöhemmin minulle henkilökohtaista. Sain ymmärtää kuinka suuresti perheeni rakastaa minua. He joutuisivat valitsemaan puolensa ja olin osa sitä. Tuosta tilanteesta setäni sai vastineen. Panettelija yritti ainoan vastineen olevan mikä kelpaa, olla uskontunnustus ennen kuolemaa. Setäni piti vastineen määrittelemättä sitä tuolloin. Myöhemmin huomattiin vastineen olevan keskeinen.

Paikka: Koti
Ketkä: Kaksi roolipelaajaa ja minä
Mitä: Se sanan käyttö ja seuraus (he ääninä saatana1 ja saatana2)

Muistelen tilanteen tulleen kun olimme luonani pelaamassa roolipelejä. Jotain mitä sanoin triggeröi kahta muutoin lähes tuntematonta roolipelin pelaajaa tuolloin.

Saatana1: ”Wau!. Nyt me pääsemme ryyppäämään, sinä maksat kulut ja vedetään sinua vielä turpaan.”

Minä: ”En ole maksamassa.”.

Saatana 1: ”Me laitamme sinut maksamaan Se sanan avulla. Sinun tulee maksaa tai me mölisemme mielessäsi ääninä ja laitamme sinut valehtelemaan.”.

Minä: ”Sittenhän yritätte.”.

Saatana 2: ”Minä käytän Se sanaa sinuun myös samalla kun vastaat. Voin laittaa sinut unohtamaan.”.

Minä: ”Jos ette laita minua unohtamaan saatte sanoa Se sanan koko maailman kuullen.”

Saatana 1: ”Silloin saamme olla Saatana.”

Minä: ”Se sopii.”

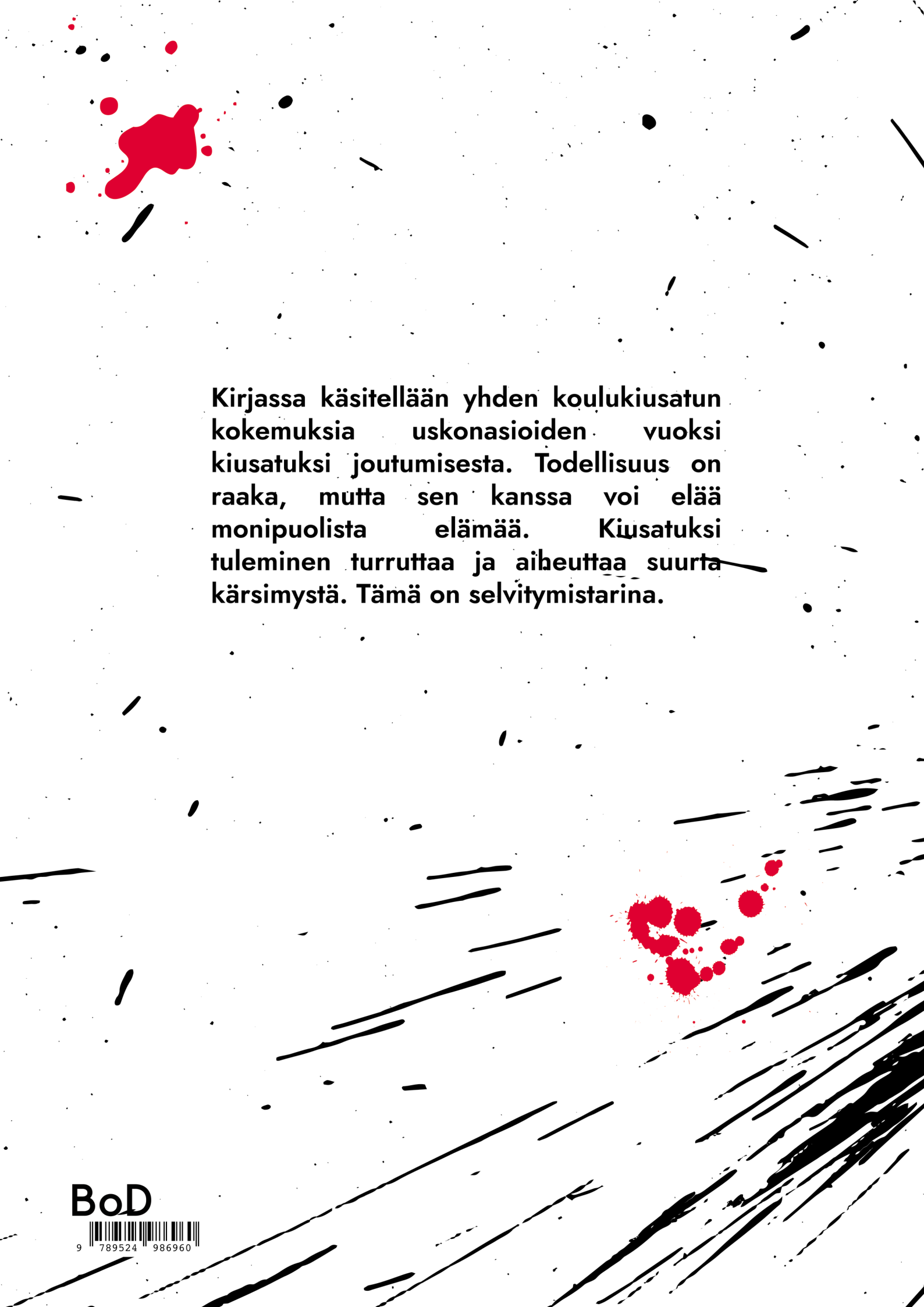
Saatana 1: ”Tuon saat muistaa jos teet kaikkesi todistaaksesi Jumalan olemassaolon. Muutoin saat unohtaa. Olemme opetelleet sanomaan Se sanan viittomalla. Sinä et voi sanoa sitä sanaa koska on muita kuulemassa. Saat katua.”.

Saatana 1 sanoi Se sanan ja toinen viittosi kirjaimia viittomakielellä samalla. Tilanne jatkui ja toinen käytti kesken vastauksen Se sanaa. Vastasin poistamalla kirjaimia. ”Sinun tulee myös muistaa tuo”, hän sanoi. ”Se ei ole ongelma”, totesin. ”Sanoit sen kesken sanan”, toinen totesi. ”Sitä ei lasketa sanotuksi”, sanoin. Saatana jatkoi ivaamista ja pian tapahtui jotain josta en tiedä.

Saatana 1: ”Te kuulitte Se sanan. Te todistatte hänen sanoneen Se sanan.”

Muut: ”Emme kuulleet mitään.”.

Saatana1: ”Miten tuo voi olla mahdollista.”.



Kirjassa käsitellään yhden koulukiusatun kokemuksia uskonasioiden vuoksi kiusatuksi joutumisesta. Todellisuus on raaka, mutta sen kanssa voi elää monipuolista elämää. Kiusatuksi tuleminen turruttaa ja aiheuttaa suurta kärsimystä. Tämä on selvitymistarina.

BoD



9 789524 986960